

פרק 1

ובו -

דלת מבקשת מאתרת ונפתחת,
הפתעה רטבה על רגלינו מוטחת,
ושבתי חושב שפגישה עם סבתא כמעט מבטחת!

שבתי התחנן לאמא שלו שתרשה לו לקחת את המצלמה הדיגיטלית
להרפתקה החדשה שלנו.

ולמה?

כי הוא רצה לצלם את סבתא שלו!

נשמע לכם מוזר?

בנראה שאני צריך להסביר יותר:

בבגנו שלנו, בתוך מחסן, יש מעבר זמן סודי. מתוך המעבר מתפצלים
שבילים שונים, בסוף כל שביל יש דלת, ועליה רשומה שנה.
אם מצליחים לפתח את הדלת, עוברים לשנה הרשומה על הדלת.

לְאִיזוֹ אָרֶץ בְּשָׁנָה הַזֹּאת? – אֵת זֶה אֵי אֶפְשָׁר לְדַעַת מִרְאֵשׁ.

בַּתְּעֲלוּמָה הַקּוֹדֶמֶת שֶׁלָנוּ, הַגִּעְנוּ לְכַפֵּר שְׁפוֹרֵד.

בְּסוֹף הַהִרְפָּתָה הַהִיא, שֶׁל 'תְּעֲלוּמָה הַיֵּלֵד מִכַּפֵּר שְׁפוֹרֵד', נִפְרְדְנוּ מִשְׁמוּאֵל וּמִיְהוּדִית.

רַק אַחֲרֵי שֶׁחֲזַרְנוּ הַבִּיתָה, גָּלִינוּ שְׂיִהוּדִית הִיתָה הַסְבָּתָא שֶׁל שַׁבָּתִי.

אַתָּם יְכוּלִים לְהַבִּין בְּעֶצְמָכֶם שֶׁשַׁבָּתִי הַצֵּטֶר עַל כֶּף שֶׁהוּא לֹא נֶצֶל אֶת הַהִזְדַּמְנוּת לְהַכִּיר אוֹתָהּ, וְשֶׁהוּא כֹמֶעַט לֹא שֶׁם לֵב אֶלֶיָּה בְּמִשְׁךָ כָּל הַזְמַן שֶׁהֵינּוּ בְּיַחַד!

וְאִזּוֹ הָיָה לוֹ רַעֲיוֹן.

"נִכֹּן עֲזַבְנוּ מִמֶּשׁ בְּסוֹף שְׁנַת תרצ"ט?" הוּא אָמַר לְחַיִּים וְלִי, כְּשֶׁהוּא פָּגַשׁ אוֹתָנוּ בְּחֶצֶר יוֹם אֶחָד. "אִזּוֹ אֲנִי מַצִּיעַ שְׁנִכְנַס עֲכָשׁוּ לְשְׁנַת ת"ש. רַב הַסְפּוּיִים שְׁנִגִּיעַ שׁוֹב לְכַפֵּר שְׁפוֹרֵד, וְאֲנִי אֶפְגֹּשׁ שׁוֹב אֶת סְבָתָא שְׁלִי!"

"לָמָּה זֶה רַב הַסְפּוּיִים?" שָׁאַל חַיִּים בְּהִגִּיוֹן.

"כִּי כָּכָה. אִם עֲזַבְנוּ בְּסוֹף שְׁנָה אַחַת, רָגַע לִפְנֵי שֶׁהִיא הַתְּחִלָּה בְּשָׁנָה אַחֲרָת, אִזּוֹ לָמָּה שֶׁלֹּא נִגִּיעַ לְאוֹתוֹ מְקוֹם?"

"לָמָּה כֵּן?" הִקְשָׁה חַיִּים.

"לָמָּה לֹא?" הִתְרִיס שַׁבָּתִי. "יְכוּל לְהִיּוֹת שְׂיִהָיָה לִי מִזֵּל!"

שְׁנִיָּהֶם הִסְתַּבְּבוּ אֵלַי בְּמִין הַבַּעַת פָּנִים כְּזוֹ שֶׁל 'אַתָּה רוֹאָה אֵיזָה שְׁטוּיוֹת הוּא אוֹמֵר'?

"ב..בכל מקרה, מה... מה אכפת לנו לנסות את ת"ש?" אמרתי להם.
בכונה לא אמרתי מי לדעתי צודק. ככה עדיף.

"מצדי, לא אכפת לי." אמר חיים. "אם בכלל יש דלת פזו, ואם שרוליק
יסכים. תמיד הוא לא רוצה להפגס לשנים של מלחמות."

"הוא בטוח יסכים!" הודיע שבתי. "אני אשכנע אותו! ואני הולך עכשיו
לבקש מאמא שלי את המצלמה. אני חייב לצלם את סבתא שלי כשהיא
ילדה קטנה!"

"א..אין נפגס ל..למעבר?" שאלתי.

"פשוט נבקש מגברת גורביץ'." ענה שבתי בבטחון. "אחרי שנעזר לה עם
החיות."

וזה מה שהיה.

החלטנו לצאת כבר באותו יום, אם נצליח.

קראנו גם לזרח ולשרוליק. שבתי קבל מאמא שלו בהשאלה את המצלמה
הדיגיטלית, לקח גם את הפגס הקבוע, והגיע זרח כלו מצפיה לפגש שוב
את סבתא שלו.

דפקנו בבית של גורביץ', הצענו בניהום שנעזר לטפל בחיות, ובקשנו
שם אפשר אנחנו רוצים גם להפגס אחר כך למחסן.

גברת גורביץ' הסכימה.

שבתי ואני הוצאנו את האפרוחים, ושבתי שלף את הקרטונים המלכלכים
והכניס במקומם נקיים. חיים החליף את הקרטונים של הארנבות,
ושרוליק האכיל את התפי הירק.

זרח נרתע מהאפרוחים ומהארנבות שהסתובבו בין רגלינו, אבל הוא לא התעצל לקחת את הקרטונים המשמשים, ולהשליך אותם לפח הגדול שליד הבנין.

כשבפלי חיים התרוצצו כבר בתוך הכלובים הנקיים, נגש שבתי אל המטבח. "נוכל בבקשה להכנס עכשו למחסן?" הוא שאל בנימוס.

"בסדר גמור." גברת גורביץ' נשמעה משעשעת. "תהנו לכם!"

היא לוותה אותנו למחסן, מסתכלת עלינו במבט בודק.

חיים סגר את הדלת של המחסן מאחורינו.

שוב עמדנו בין המאורר הישן המאבק, ערמת הפסאות הגבוהה, המטה וארגוני הקרטון.

"גברת גורביץ' ב...בטח חושבת שאנחנו?..ילדים תינוקיים מדמגים." לחשתי.

"מה אכפת לנו?" אמר שבתי. "בואו כבר! תראו!"

חשף מחלט נהיה במחסן. הרהיטים התפוגגו ונעלמו. אפלו האויר השתנה.

פנס נדלק, הפנס של שבתי.

אלמת האור רצדה בין התקרה, הקירות, והרצפה, המחפים כלם בקורות עץ.

היינו במעבר.

"למה אמרת 'תראו' בלי לשאל אותנו?" התרגז חיים.

"גם אתה אמרת 'תראו' בלי לסכם מראש!" החזיר לו שבתי.

"מתי?" חיים לא האמין לו.

"גם פשהלכנו לכפר שפורד, וגם בהרפתקה שהיתה לנו באי השודדים."

"באי השודדים זה היה בטעות." אמר חיים.

"וכשהלכנו לכפר שפורד?" התריס שבתי.

לפני שחיים הספיק לענות, זרח התערב: "יש עוד בעיה. אתם זוכרים איך בפעם הקודמת גברת גורביץ' נדהמה שיצאנו מהמחסן אחרי דקה? הזמן אצלה עובר רק בזמן שאנחנו בתוך המחסן, אז היא לא הבינה איך? תכנן שהיתה לנו הרפתקה תוך דקה!"

"היא.. היא ממילא חושבת ש..שאנחנו מדמינים." אמרתי לו.

"גם לדמין לוקח זמן, ואפילו יותר!" קבע חיים. "זרח צודק. זה לא לענן לצאת מהמחסן מיד אחרי שנכנסנו."

"אפשר להתעכב פשוט במקום עכשו." אמר שבתי בחסר סבלנות. "בואו, נצא כבר לדרך!"

הלב שלי דפק בחזקה. אני כל כך אוהב את ההרפתקאות שלנו, החוקרים, אבל בכל פעם מחדש יש לי גם מין חשש כזה. מי יודע לאן נגיע עכשו, ומה יקרה לנו!

שרוליק הסכים ללכת לשנת ת"ש. "אבל בכל אופן תחזיקו את הדלת פתוחה לפני שנחליט אם יוצאים." הוא בקש, וכלנו הסכמנו.

התחלנו לחפש את הדלת של שנת ת"ש.

אתם זוכרים איך המעבר בנוי, נכון?

המעבר עצמו הוא מעץ. אינסוף שבילים יוצאים משני הכוונים שלו. השבילים הם שבילי עפר, ויש חשך כל כך חזק, שקשה לראות את השנים הכתובות על הדלתות.

גם הפעם הפנס של שבתי היה לנו לעזר.

בתחלה עוד הלכתי עם שבתי כשהוא נכנס לשביל אחר שביל, מחפש במרץ אחרי שנת ת"ש. אחר כך החלטתי שאין טעם, בשביל מה שאתאמץ ללכת הלוך וחזור בלי סוף פעמים? נשאיתי במעבר, ורק התקדמתי עם האחרים מהתפצלות של שביל אחד לאחר. גם שרוליק וזרח עשו כמוני. רק חיים נשאר צמוד לשבתי.

בכל פעם צעק לנו שבתי את השנה שהופיעה על הדלת. לפעמים זרח התלהב, אמר מה קרה בשנה הזו, ושכנע אותנו להפנס אליה. אבל חיים טען שספמנו שנחפש את שנת ת"ש, אז זה מה שצריך לעשות.

נכון יפה מצדו שהוא מתיחס בהגינות לשבתי גם כשהוא מרגז עליו?

זה צריך להיות ברור מאלי, אבל הרבה ילדים וגם מבגרים שוכחים לעשות את זה כשהם מתעצבנים.

חיים ושבתי נכנסו ויצאו מעוד שביל, ומעוד אחד, ועוד, ועוד.

הם עברו אולי במאה שבילים!

אני כבר כמעט התאשתי, ואז שמעתי את שבתי צועק: "תיו- שין! זה כאן! זה כאן! בואו מהר!"

רצתי ביחד עם זרח ושרוליק.

בקצה השביל החשוך רצדה בעליות אלמת הפנס של שבתי. השביל לא היה לגמרי מישורי. הוא ירד קצת בהדרגה כלפי מטה. מעניין!

"תזכרו לא לצאת לפגי שנהליט סופית!" הזכיר שרוליק.

"בסדר גמור!" הסכים חיים, "אם רק לא נעוף באויר כמו בהרפתקה בשפורד!"

"הלואי! הלואי שכן!" שבתי התלהב פתאום. "הלואי שנגיע שוב למעבר ההוא. תארו לעצמכם איך אוליבר יהיה המום לגלות אותנו שוב!"

"לא יכול להיות שנגיע לאותו מעבר." אמר חיים, "הוא היה של תרצ"ט."

"מי אמר שלא יכול להיות ששני שבילים מגיעים לאותו מקום?"

הייתי באמצע לחשב על השאלה המסבכת הזו, כשחיים לחץ על הידית. הדלת נפתחה.

אור בזהק של שמש סגור אותנו.

וגלי ים סוערים פרצו הישר לתוך המעבר, אלינו.

